

го, нахранва го и, като задоволи нуждитъ му, то се успокоява и казва: Сега съм доволенъ, има смисълъ животътъ.

Човѣкъ има наематели и вътре въ себе си, които го правятъ недоволенъ. Днесъ жената е недоволна, не ѝ се живѣе. Мажътъ ѝ купи нѣщо, залѣже я. Утре мажътъ е недоволенъ. Жената му направи баница, задоволи го. Обаче, това сж залѣгалки, съ които хората временно се успокояватъ. Недоволството не трѣбва да се залѣгва, а трѣбва да се възпита. Това се постига чрезъ прилагане на любовта. Ние трѣбва да възлюбимъ Бога съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. Ако сърдцето не работи, и душата нѣма да работи; ако умътъ не работи, и волята нѣма да работи. Това е вътрешната връзка между силитъ въ човѣка, чрезъ които той се възпитава. Да възпитаашъ единъ човѣкъ, това значи, да го поставишъ въ правия пѣтъ на живота, да може самъ той да работи.

Хората се възпитаватъ и самовъзпитаватъ, но нѣматъ резултати. Защо? — Защото сж започнали да работятъ първо съ сърдцето си, после съ ума си, а сж пренебрегнали душата си. Въ това, именно, се заключава погрѣшката на сегашния вѣкъ. Сегашнитъ хора не сж минали презъ еволюцията на душата си, а само презъ еволюцията на ума и на сърдцето си. Тази е причината, поради която хората сж недоволни. Не можете да прескочите едно или нѣколко стѣпала, за да стигнете по-скоро върха. Който мисли, че съ прескачане на стѣпалата ще стигне по-скоро върха, той прилича на философи, които изнасятъ криви заключения за живота.

Единъ философъ обичалъ да се излежава подъ сѣнкитъ на дърветата и да размишлява. Единъ день легналъ подъ едно дърво, облегналъ се и заспалъ дълбокъ сънъ. Като се събудилъ, било вече тъмно, смрачило се. Той си казалъ: Чудно нѣщо, колко скоро се мръкна! Едно време лѣтнитъ дни бѣха по-дълги.

Другъ философъ легналъ подъ една круша да си почине и да размишлява върху живота. Това било презъ единъ топълъ есененъ день. Както размишлявалъ, вдигналъ очитъ си къмъ дървото и видѣлъ, че на него